

**ΕΠΙΠΡΟΣΘΕΤΑ
ΚΕΙΜΕΝΑ**

Κείμενα από το Διαδίκτυο που αφορούν την Ξενοφοβία

Από την ομάδα εργασίας του 18ου Γυμνασίου Αθηνών

Ξενοφοβία και χρέος των δημοσιογράφων

(www.greekhelsinki.gr/bhr/greek/articles/pro1_07_01.doc)

«Ο δημοσιογράφος αισθάνεται υπεύθυνος σχετικά με τον κίνδυνο να ενθαρρύνονται διακρίσεις από τα ΜΜΕ και κάνει ό,τι περνά από το χέρι του, για να αποφύγει την προβολή διακρίσεων που βασίζονται μεταξύ άλλων σε φυλή, φύλο, σεξουαλική προτίμηση, γλώσσα, θρησκεία, πολιτική ή άλλου είδους γνώμη, κοινωνική ή εθνική καταγωγή.»

(Άρθρο 7 της «Διακήρυξης Αρχών» της Διεθνούς Ένωσης Δημοσιογράφων)

Έχουν γίνει αναπόσπαστο κομμάτι της καθημερινής μας ζωής. Μπορεί να είναι γείτονές μας, συνταξιδιώτες στο μετρό, τα τρόλεϊ και τα λεωφορεία, συνάδελφοί μας στη δουλειά.

Η συμβολή τους στην οικονομική ανάπτυξη της χώρας δεν αμφισβητείται από κανέναν. Κορυφαίοι οικονομικοί παράγοντες θεωρούν ότι η Ελλάδα χρωστάει σε μεγάλο βαθμό την επίτευξη των στόχων της ένταξής της στην ΟΝΕ στους περίπου 700.000 οικονομικούς μετανάστες.

Και όμως, εμείς δεν τους θέλουμε. Όχι όλοι βέβαια, αλλά ένα μεγάλο μέρος.

Τέσσερις στους δέκα Έλληνες, σύμφωνα με το τελευταίο «Ευρωβαρόμετρο», βρίσκουν ενοχλητική την παρουσία άλλων εθνοτήτων στη χώρα μας.

«Μας παίρνουν τις δουλειές», είναι κάτι που ακούγεται πολύ συχνά από πολλούς. Κι ας βεβαιώνει το Ινστιτούτο Εργασίας της ΓΣΕΕ ότι η ανεργία των λιγότερο εξειδικευμένων εργαζομένων στη χώρα μας (αποφοίτων Δημοτικού σχολείου), αυτών δηλαδή που κατεχόχτην ανταγωνίζονται οι μετανάστες, μειώθηκε κατά 3,5%.

Κι ας έδωσαν, αυτοί οι οικονομικοί μετανάστες, ζωή στην παραμελημένη ύπαιθρο και τα άγονα νησιά του Αιγαίου.

«Ευτυχώς που ήρθαν και αυτοί, γιατί τα χωράφια θα έμειναν χέρσα», λέει ο 65χρονος Τάσος Γ., ο οποίος απασχολούσε το καλοκαίρι Αλβανούς για το μάζεμα της πατάτας. Έλληνες εργάτες δεν υπάρχουν πια για να πάνε μεροκάματο στα χωράφια και οι μετανάστες ήρθαν ως μάννα εξ ουρανού. Ωστόσο, όταν στα βραδινά δελτία ειδήσεων ακούνε για δολοφονίες και κλοπές σε ακριτικά χωριά με πρωταγωνιστές «ξένους», το επόμενο πρωί κοιτάζουν τους Αλβανούς, τους Βούλγαρους, τους Ρουμάνους και τους υπόλοιπους μετανάστες με δυσπιστία.

(Σπύρος Δημητρίλης, εφημερίδα ΤΑ ΝΕΑ, 18-11-2000)

Και αυτή είναι, δυστυχώς, η καθαρή αλήθεια. Ο ρόλος των ΜΜΕ στην καλλιέργεια της ξενοφοβίας ήταν και είναι καθοριστικός. Κατά παράβαση κάθε δημοσιογραφικής δεοντολογίας, μοιράζουν ετικέτες, εδώ και χρόνια, στους μη «καθαρούς» Έλληνες,

«Κακοποιοί» και «κλέφτες» οι Αλβανοί, «διαρρήκτες» οι Ρουμάνοι, «έμποροι ναρκωτικών» οι «Ρωσοπόντιοι», «μαφιόζοι» οι Ρώσοι κ.λπ. κ.λπ.

Πριν μερικές δεκαετίες, τότε που εμείς, οι Έλληνες, κατακλύζαμε τα «σκληροπάρτα» των βιομηχανικών χωρών της Δυτικής Ευρώπης, αντιμετωπίσαμε σε πολλές περιπτώσεις την ίδια κατάσταση.

Στις αρχές της δεκαετίας του '70 επανεμφανίστηκε στα εγκληματολογικά χρονικά της Σουηδίας ένα είδος εγκληματία που είχε εκλείψει για πολλές δεκαετίες. Επρόκειτο για τη μαστροπεία και οι συλληφθέντες ήταν στην πλειονότητά τους Έλληνες μετανάστες.

Ήταν μια είδηση για τα σουηδικά ΜΜΕ που, φυσικά, τα απογευματινά ταμπλόιτ πρόβαλαν δεόντως. Ο αριθμός των συμπατριωτών μας μαστροπών, πολύ μικρός. Μόλις τέσσερις τον αριθμό, που βεβαίως δεν χαρακτήριζαν την μεγάλη μάζα (18.000) των Ελλήνων εργαζομένων. Ακολούθησαν διαμαρτυρίες από τις ελληνικές οργανώσεις, που εκεί όμως «έφτασαν» αμέσως στα αυτιά των συνδικαλιστικών φορέων των Σουηδών δημοσιογράφων. Η συζήτηση άρχισε και η απόφαση της Ομοσπονδίας Σουηδών Δημοσιογράφων ήταν άμεση και σαφής: Να μη δημοσιοποιείται η εθνικότητα υπόπτων ή και ενόχων για εγκληματικές ενέργειες. Ακριβώς για να αποφευχθούν οι ετικέτες. Δεν είναι καιρός να ευαισθητοποιηθούν και εδώ οι δημοσιογράφοι. Και κυρίως οι δημοσιογραφικοί φορείς: Παραδείγματα και πρακτικές υπάρχουν. Θέληση χρειάζεται.

ΑΝΤΩΝΗΣ ΧΑΤΖΗΣ
Δημοσιογράφος

(Μπορούμε Μαζί Ενωμένοι, βιβλίο του μαθητή /της μαθήτριας, επιμ. Παύλος Χαραμής, Κέντρο Μελετών και Τεκμηρίωσης της ΟΛΜΕ, ΟΕΔΒ, Αθήνα 2004)

Πρώτοι σε Ξενοφοβία οι νέοι Έλληνες

(www.kathimerini.gr/4degi/_w_articles_ell_908723_24/06/2002_28209)

Σοβαρότατο πρόβλημα Ξενοφοβίας στην Ελλάδα, ιδιαίτερα δε μεταξύ των νέων, έρχεται να πιστοποιήσει η στατιστική υπηρεσία της Ευρωπαϊκής Ένωσης «Eurostat», με πανευρωπαϊκή έρευνά της, η οποία δόθηκε χθες στη δημοσιότητα.

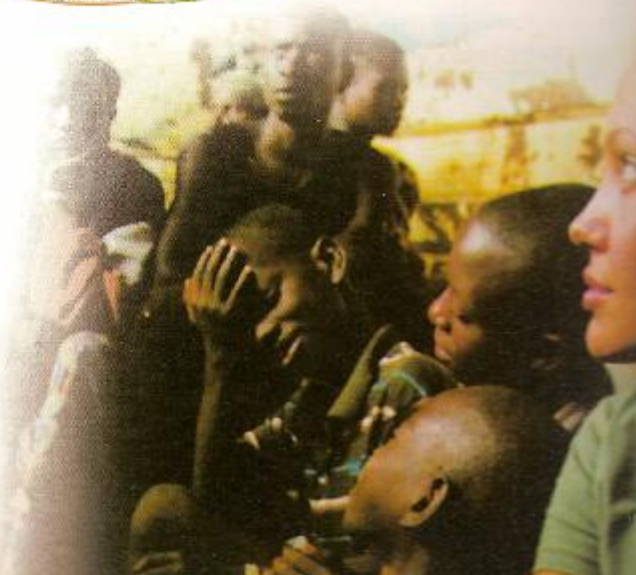
Τα μάλλον ανησυχητικά αποτελέσματα της δημοσκόπησης, η οποία διεξήχθη μεταξύ ατόμων ηλικίας 15-24 ετών, θα μπορούσαν να συνοψιστούν ως εξής: για την ελληνική νεολαία, οι ξένοι στην Ελλάδα είναι πολλοί, φτωχοί, άχρηστοι και θα πρέπει να εκδιωχθούν το συντομότερο...

Όπως, λοιπόν, προκύπτει από τα στοιχεία, το 55% των νέων κρίνει τον αριθμό των ξένων «μεγάλο», το δε 44% «υπερβολικό», ενώ ο ένας στους τέσσερις επιθυμεί την απέλασή τους. Πρόκειται για τα μεγαλύτερα ποσοστά στην Ευρώπη, όπως μεγαλύτερο είναι και το ποσοστό εκείνων που κρίνουν σκόπιμο να επισημάνουν πως οι ξένοι αυτοί προέρχονται από «φτωχές» χώρες. Δεν θα πρέπει, κατόπιν τούτου, να ξεχνάει και η διαπίστωση ότι η Ελλάδα έχει το χαμηλότερο ποσοστό νέων που εκτιμούν ότι η παρουσία των ξένων αυτών αποφέρει κάτι θετικό στη χώρα.

Πρόκειται για διαπιστώσεις που σίγουρα μας βάζουν σε σκέψεις, αν μη τι άλλο, γιατί η κοινή αντίληψη θέλει παραδοσιακά τους νέους να αποτελούν το προοδευτικότερο κομμάτι μιας κοινωνίας. Υπενθυμίζεται ότι αντίστοιχα αποτελέσματα είχε και η περυσινή έκδοση της ίδιας δημοσκόπησης, στην οποία η Ελλάδα είχε καταλάβει την πρώτη θέση πανευρωπαϊκά σε ποσοστό πληθυσμού που κρίνει «ενοχλητική» την παρουσία ξένων.

Η Eurostat αποκαλύπτει όμως και άλλα ενδιαφέροντα στοιχεία για την ελληνική νεολαία. Έτσι, σχεδόν οι τρεις στους τέσσερις νέους υποστηρίζονται οικονομικά αποκλειστικά από τους γονείς τους, ποσοστό που είναι το δεύτερο μεγαλύτερο στην Ευρώπη, ενώ αντιστοίχως εμφανίζουμε το δεύτερο χαμηλότερο ποσοστό νέων που δηλώνουν ότι εξοικονομούν τα προς το ζην από κάποια μορφή αμειβόμενης εργασίας. Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις, θα πρέπει να σημειωθεί, την πρώτη θέση πανευρωπαϊκά καταλαμβάνει η ιταλική νεολαία. Δεν είναι λοιπόν τυχαίο ότι το 72% της ελληνικής νεολαίας (ένα από τα υψηλότερα ποσοστά στην Ευρώπη) δηλώνει ότι μένει ακόμα στο πατρικό σπίτι λόγω οικονομικής δυσπραγίας. Υπάρχει όμως και ένας άλλος λόγος: κατέχουμε τη δεύτερη θέση σε ποσοστό νέων που δηλώνουν ότι δεν έχουν αποκτήσει δικό τους σπίτι, γιατί προτιμούν να «απολαμβάνουν τα πλεονεκτήματα της σπιτικής ζωής, χωρίς να επωμίζονται την ευθύνη που απαιτεί το στήσιμο νέου νοικοκυριού»...

Του Κων. Καλλέργη

(Μπορούμε Μαζί Ενωμένοι, βιβλίο του μαθητή /της μαθήτριας, επιμ. Παύλος Χαραμής, Κέντρο Μελετών και Τεκμηρίωσης της ΟΛΜΕ, ΟΕΔΒ, Αθήνα 2004)

Η ΦΑΜΠΡΙΚΑ

(Από το δίσκο «Μετανάστες».
Στίχοι: Γ. Σκούρτης - μουσική: Γ. Μαρκόπουλος)

Η φάμπρικα δε σταματά / δουλεύει νύχτα μέρα
και πώς τον λεν' τον διπλανό / και τον τρελό τον Ιταλό
να τους ρωτήσω δεν μπορώ / ούτε να πάρω αέρα.

Δουλεύω μπρος στη μηχανή / στη βάρδια δύο - δέκα
κι από την πρώτη τη στιγμή / μου στείλανε τον ελεγκτή
να μου πετάξει στο αυτί / δυο λόγια νέτα σκέτα

Άκουσε φίλε εμιγκρέ / ο χρόνος είναι χρήμα
με τους εργάτες μη μιλάς / την ώρα σου να την κρατάς
το γιο σου μην τον λησμονάς / πεινάει κι είναι κρίμα.

Κι έτσι στο πόστο μου σκυφτός / ξεχνάω τη μιλιά μου
είμαι το νούμερο οχτώ / με ξέρουν όλοι με αυτό
κι εγώ κρατάω μυστικό / ποιο είναι το όνομά μου.

(Σχολείο χωρίς σύνορα, Μαθητικά γυμνάσματα στα ανθρώπινα δικαιώματα, επιμ.
Παύλος Χαραμής, Κέντρο Μελετών και Τεκμηρίωσης της ΟΛΜΕ, ΟΕΔΒ, Αθήνα 2000)

ΜΗ ΜΕ ΦΩΝΑΖΕΙΣ «ΞΕΝΟ»!

“Επειδή άλλη μάνα με γέννησε
και σ’ άλλη γλώσσα άκουσες εσύ
τα όμορφα παιδικά σου παραμύθια...
μη με φωνάζεις “ξένο”.

Το ψωμί σου δε διαφέρει από το δικό μου,
το χέρι σου είναι όμοιο με το δικό μου,
σαν τη φωτιά καίει
και η δική μου η φωτιά.
Γιατί λοιπόν με ονομάζεις “ξένο”;

Επειδή σ’ άλλους δρόμους βρέθηκα
και σ’ άλλο λαό γεννήθηκα
κι άλλες θάλασσες γνώρισα
και απ’ αλλού σάλπαρα;

Αλλά το ίδιο άγχος κρύβουμε κι οι δύο,
η ίδια εξάντληση
στην πλάτη μας βαραίνει,
αυτή που συντρίβει τον κάθε θνητό
μέσ’ απ’ του χρόνου τα σκοτάδια
από τότε που σύνορα δεν είχαν τεθεί
κι ανάμεσά μας ακόμη δεν είχαν φθάσει
όσοι διχάζουν
και σκοτώνουν τον φτωχό,
αυτοί που κλέβουν
και μοιράζουν ψέμματα,
αυτοί που εμπορεύονται κι εμάς
και θάβουν αδίστακτα τα όνειρά μας,
όσοι εφεύραν αυτή τη λέξη
τη σκληρή: “ο ξένος”.

λέξη παγωμένη και γεμάτη θλίψη,
που θυμίζει λησμοσύνη κι εξορία.
Αν θέλεις το καλό μου κι είσαι καλός,
σταμάτα τώρα να με φωνάζεις “ξένο”.

Αν θέλεις, κοίταξέ με στα μάτια,
πιο πέρα απ’ το μίσος
ας φθάσει η ματιά σου,
ας ξεπεράσει φόβο, εγωισμό.
Για δες, άνθρωπος είμαι κι εγώ.
Όχι, δεν είμαι “ξένος”!

Γραμμένο από άγνωστο μετανάστη